

עפ"ג 55209/12/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

11 מרץ 2021

עפ"ג 55209-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני (אסיר)

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
א. בולוס, שופט
מ. דאוד, שופט
המערערת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
ע"י ב"כ עו"ד שרון איל

פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד סיגל דבורי ואח'

נגד
המשיב:

הודעת ערעור מיום 24.12.20 על גזר-דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט זאיד פלאח) מיום 24.11.20 ב-
ת"פ 39149-04-20.

פסק דין

השופט א' בולוס:

1. ערעור המדינה על קולת העונש בגזר דינו של ביהמ"ש השלום בחיפה (כב' השופט זאיד פלאח), מיום 24.11.20 שניתן בת"פ 39149-04-20 (להלן: **גזר הדין**).

כתב האישום

2. המשיב, יליד 1982, הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בת זוג - עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) וגם עבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. כמתואר בכתב האישום שבעובדותיו הודה המשיב, במועד הרלוונטי לכתב אישום היו המשיב והגברת ס"ס (להלן: **המתלוננת**) נשואים ולהם שני ילדים בני כ- 3 ו-4 שנים (להלן: **הילדים**). המתלוננת הייתה בחודש השלישי להריונה, והתגוררה יחד עם המשיב והילדים בביתם בדלית אל כרמל (להלן: **הבית**).

4. ביום 23/4/20 בשעה 04:30 או בסמוך לכך, עת ישנה המתלוננת ולצידה שני הילדים בבית, העיר אותה המשיב כשבדו האחת סכין מטבח (להלן: **הסכין**) ובדו השנייה מצית. בנסיבות אלה תקף המשיב את המתלוננת בכך ששרט אותה בידה באמצעות הסכין והטיח בה שהיא בוגדת בו עם אחיו.
5. המתלוננת הכחישה את טענותיו וקמה מהמיטה כאשר המשיב החזיק בסכין סמוך לבטנה. המתלוננת התחילה ללכת לכיוון הסלון אך המשיב רדף אחריה והיכה בידה באמצעות החלק הרחב של להב הסכין. כשהמתלוננת ניסתה לחזור לחדר השינה המשיב הכה בראשה מספר פעמים באמצעות בקבוק בושם ולאחר שנפלה ארצה בעט בה בבטנה ודרך על ראשה.
6. בנסיבות אלה, התעוררו הילדים והחלו בוכים והמשיב לא שעה לבכיים. המתלוננת הצליחה לצאת מהבית והתדפקה על דלת שכנתה אך ללא הועיל ועל כן התיישבה בפתח הבית.
7. המשיב יצא מן הבית וקרא למתלוננת לחזור פנימה, התנצל על מעשיו וביקש שידברו בפנים. המתלוננת נענתה לו והם נכנסו לבית שוחחו והלכו לישון יחדיו במיטתם.
8. כעשר דקות לאחר מכן שוב העיר המשיב את המתלוננת ואמר לה שתוריד את בגדיה ותשב על הרצפה במטבח. המתלוננת סברה שהמשיב רוצה לקיים עמה יחסי מין ולכן נענתה לו אבל בעודה יושבת עירומה במטבח נעמד המשיב לידה כשהוא מחזיק בידו מיכל של חומר דליק וכן מצת ואמר לה שרוצה לשרוף אותה ואת הילדים שהתעוררו ובאו בעקבותיהם, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.
9. המתלוננת ברחה למקלחת והתלבשה. לאחר מכן המשיב תקף אותה בסטירות והשליך לעברה בקבוק ועצים מן האח שלא פגעו בה והמתלוננת ברחה מן הבית לבית שכנתה.
10. כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל נחבלה המתלוננת באופן שנגרמו לה המטומות ושריטות מפוזרות בפניה, במצח ומאחורי אוזן ימין, המטומה בקרקפת עליונה וכן שריטות בגב, בזרוע שמאל ובכף רגל.
11. לאחר שהמשיב הודה והורשע, הצדדים טענו לעונש וניתן גזר דינו של בית המשפט קמא אשר עומד במוקד הערעור שמונח כעת לפנינו.

גזר הדין

12. בגזר הדין בית המשפט קמא סקר את טענות הצדדים, הבהיר כי המשיב במעשיו פגע בכבודה, בשלמות גופה של המתלוננת ובזכותה לחיים ללא פחד ולגישתו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית. לאחר שבית המשפט קמא נתן את דעתו לערכים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם ולפסיקה הנוהגת, לחלקו של המשיב בעבירות, לנזק

שנגרם למתלוננת ולנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות - בית המשפט קמא מצא כי מתחם העונש הינו בן 10 ועד 30 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

13. באשר לעונש בתוך המתחם בית המשפט קמא נתן את דעתו להודאה ולנטילת האחריות של המשיב. התחשב בפגיעה שהעונש יסב למשיב במיוחד בשל גילו (יליד 1982) וגם את הפגיעה במשפחתו כאשר לו ולמתלוננת 2 ילדים קטינים. בית-המפלט קמא גם התחשב בנסיבות חייו הקשות של המשיב, בחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות (כ-7 חודשים) כמו גם בעובדה כי המתלוננת והמשיב נמצאים בהליך גירושין. בית המשפט קמא גם ציין בגזר דינו כי המשיב מרצה מאסר בפועל למשך 9 חודשים שהוטל עליו במסגרתו של ת"פ 42601-01-20 - שלום באר-שבע ביום 19/7/20 בגין תקיפת שוטר (להלן: **התיק האחר**).

14. ביהמ"ש קמא נתן את דעתו בגזר הדין לדברי המתלוננת בפניו אשר מסרה כי אינה סולחת למשיב וביקשה כי יושת עליו עונש ראוי; אולם גם לדברי אחיה של המתלוננת שהביע רצון כי המשיב יחזור מוקדם ככל שניתן לילדיו וביקש התחשבות במשיב; גם לדברי אבי המתלוננת שציין כי המשיב כנראה מכור לאלכוהול ואיחל למשיב הצלחה אולם רחוק מהמתלוננת. במסגרת העדויות לעונש העיד גם אחי המשיב, ובגזר הדין בימ"ש קמא הזכיר את תמצית דבריו, לפיהם הוא פנה בבקשה לתת למשיב הזדמנות לנסות לעזור ולשקם אותו כדי לאפשר לאחרון להמשיך בחייו.

15. בסוף גזר הדין, ביהמ"ש קמא ציין כי נכון לתת למשפחת המשיב הזדמנות לשקמו, אך זאת מבלי להקל בחומרת מעשיו ודן את המשיב לעונשים שלהלן:

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 23/4/20 ועד ליום 19/7/20, כאשר עונש זה המשיב ירצה במצטבר לכל עונש אחר.

ב. עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי אשר יופעלו אם יעבור המשיב תוך 3 שנים מיום שחרורו אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע בתיק זה.

ג. המשיב חויב גם לפצות את המתלוננת בתשלום סכום של ₪ 2,000 וגם חתימה על התחייבות להימנע מביצוע אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע בסך של ₪ 10,000.

טענות הצדדים בערעור

16. המערערת לא השלימה עם גזר דין זה והגישה את הערעור שמונח כעת לפנינו. בהודעת הערעור וגם במסגרת הדיון המערערת חזרה והזכירה כי העבירות נשוא הליך זה בוצעו ביום 23/4/20, כאשר המשיב נמצא במעצר בית בעקבות אלימות כלפי שוטר שבגינה הוגש כתב אישום בתיק האחר, דבר שלא הרתיעו. המשיב חזר וביצע עבירות אלימות קשה ואכזרית כלפי המתלוננת - אשתו, כשהיא בהיריון ובנוכחות ילדיהם הקטנים.

לטענת המערערת, המדובר באירוע אלימות חריג בו המשיב אף איים על המתלוננת תוך שימוש בסכין ובמצית, שרט אותה, הכה אותה בראשה וגם בעט בבטנה. אלימות זו, נוסף לסבל ולנזק הנפשי שנגרמו למתלוננת, גרמו גם להמטומות ושריטות בפניה, במצח ולחבלות נוספות. המדובר, כך נטען, באלימות משוללת רסן, אכזרית ומשפילה. נסיבות קשות אלו מחייבות קביעת מתחם בין 24 ל- 46 חודשי מאסר בפועל.

המערערת גם הפנתה לפסיקה רלוונטית שממנה עולה, כי בעבירות כגון דא יש להחמיר ועל בית המשפט לתרום את חלקו במלחמה באלימות. מכאן, נוכח מדיניות הענישה המקובלת והראויה וכלל הנסיבות והשיקולים, עתרה המערערת לקבלת הערעור בכך שייקבע מתחם ענישה גבוה יותר ולהחמיר גם בקביעת העונש המתאים למשיב.

17. מנגד, הסנגורית המלומדת בפתח טיעוניה הביעה הסכמה באשר לחומרתן של עבירות האלימות בתוך המשפחה, יחד עם זאת הדגישה כי נכון להיצמד לעובדות העולות מכתב האישום ויש לדחות את עמדת המדינה בטיעוניה שניסתה לשלב עובדות ותיאורים שאין בינם לנטען בכתב האישום ולא כלום, כדי להוסיף נופך לחומרת מעשי המשיב.

לגישת הסניגורית, יש להשקיף על העונש הכולל למשך 21 חודשי מאסר בפועל שהוטל על המשיב בתיק זה ובתיק האחר כמקשה אחת - עונש שהינו מאוזן המרחיק את המשיב מהחברה לתקופה ממושכת ומהווה ביטוי הולם לחומרת מעשיו בשני התיקים. עוד טענה, כי במלאכת האיזון נכון לתת את הדעת לנסיבותיו האישיות הקשות של המשיב המכור לטיפה המרה עוד מגיל 12 ואשר חווה ילדות אלימה, שכן היה ילד מוכה ועבר טראומה קשה שעה שאביו רצח את אמו והתאבד לנגד עיניו. מידע זה עולה מתסקיר המעצר, אותו ביקשה הסניגורית להגיש.

עוד הוסיפה, כי המדובר במשיב המשווע לשיקום וטרם מעצרו השתלב בתכנית גמילה מאלכוהול בקהילה, אלא שהליך זה הופסק בעודו באיבו בעקבות מגפת הקורונה; ומכאן, נכון להזמין תסקיר עדכני לעניין העונש מאת שירות המבחן לפני ההכרעה בערעור זה.

הסניגורית גם הדגישה, כי המשיב והמתלוננת נמצאים בהליכי גירושין, נסיבה התומכת אף היא במסקנה כי העונש מאוזן ומצדיקה דחיית הערעור.

18. יצוין, כי לעניין הגשת תסקירי המעצר התגלעה מחלוקת בין הצדדים, ובהחלטתנו שניתנה במעמד הדיון ציינו כי התייחסות למחלוקת זו תינתן במסגרת פסק הדין. בהקשר זה המערערת הוסיפה וטענה, כי גם אילו היה מקום לקבל תסקיר זה במסגרת הערעור, הרי אשר מצטייר מתסקיר זה היא תמונה של מסוכנות, שכן המסקנה הייתה כי באישיות המשיב מאפיינים אלימים ואף עולה כי המתלוננת סבלה מנחת זרועו של המשיב במשך שנים. לעניין הזמנת תסקיר עדכני נטען, כי הדבר מיותר לחלוטין, שכן נוכח חומרת המעשים נכון להעביר מסר תקיף בהטלת ענישה מרתיעה ואין לשעות לטענה הכללית והגורפת לשיקום.

19. נכון הדבר, כי גם ערכאת הערעור מוסמכת להזמין תסקיר לעניין העונש מאת שירות המבחן, בין היתר, כדי לעמוד על אפשרות שיקומו של הנאשם - שיקול בעל חשיבות בקביעת העונש ההולם ולעיתים אף תוך סטייה ממתחם העונש (רע"פ 3565/20 **צביקה לביא נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (14.6.20)). אך בצד זאת חשוב להדגיש, כי לנאשם לא קנויה הזכות לעריכת והגשת תסקיר לעניין העונש מאת שירות המבחן אלא במקרים מיוחדים כקבוע בסעי' 38 לחוק העונשין ובאכרזת דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), התשכ"ד-1964. להוציא מקרים אלה, הפניית עניינו של נאשם בערכאה הדיונית או במסגרת ערעור לשירות המבחן, נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט (רע"פ 8884/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (11.6.14); רע"פ 8722/15 **שבאזי תבנאס נ' מדינת ישראל** (21.12.15), פסקה 10)).

ועוד, בהיעדר חובה להיוועץ עם שירות המבחן, הזמנת תסקיר לעניין העונש תעשה כאשר קיימת תכלית ראויה, ומשנראה כי הדבר עשוי להשליך על התוצאה הסופית. במקרה זה, לא השתכנענו כי הדבר דרוש, שכן לבד מההצהרה הכללית והטענה הגורפת לעניין קיומו של רצון להשתקם לא הונח לפנינו ולו בדל של ראיה לעניין קיומו, תחילתו או היתכנותו של תהליך כזה למרות חלוף הזמן והשלב המתקדם בו אנו נמצאים (ע"פ 5626/14 **לנקין נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (2.8.15)).

20. כזכור, נתגלעה בין הצדדים מחלוקת באשר להגשת תסקירי המעצר. בעניין זה נפנה לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, לפיו תסקיר מעצר לא ישמש כתסקיר לעניין העונש; ולתקנה 28 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, הקובעת כי ניתן לעשות שימוש בתסקיר אך לצורך ההליך המשפטי שבקשר אליו הוא נערך (ע"פ 7545/20 **אסלאם זרייקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 (11.11.20)). כדי שהתמונה תהיה בהירה ושלמה חשוב לציין כי: "אין כל מניעה להזכיר בתסקיר המבחן את ממצאי תסקיר המעצר, כל עוד תסקיר המעצר עצמו אינו משמש כתחליף לתסקיר המבחן בשלב הטיעונים לעונש" (ע"פ 5986/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (25.11.14)).

הווה אומר, לא ניתן לסמוך על תסקיר המעצר בשלב קביעת העונש והדבר הינו נכון ביתר שאת בערכאת הערעור. תסקיר זה ניתן להזכיר ואף לסקור את המסקנות שבגדרו בתסקיר שהוכן לקראת העונש ובתנאי שהאמור בו לא מהווה תחליף לתסקיר שירות המבחן לעניין העונש.

נראה כי הכוונה העומדת מאחורי הניסיון להגשת תסקיר המעצר בהיעדרו של תסקיר לעניין העונש, היא הצגת הרקע העובדתי לעניין ילדותו ונסיבותיו האישיות של המשיב. למרות שניתן היה להוכיח עובדות אלו במסגרת הראיות לעונש לפני ביהמ"ש קמא (ולאו דווקא במסגרת תסקיר שירות המבחן); בבואנו להכריע בערעור זה נלך כברת דרך לקראת המשיב ונניח כטענתו כי ילדותו הייתה קשה ומזה שנים רבות הוא תלוי פיזית ונפשית באלכוהול.

21. כידוע, ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר דינה של הערכאה הדיונית. מכאן, התערבותה של ערכאת הערעור בעונש שמורה למקרים מיוחדים שבהם נפלה טעות המחייבת תיקון או שהעונש שנגזר סוטה באופן ברור מרמת הענישה הראויה או שקיימות נסיבות מיוחדות אחרות אשר יצדיקו חריגה מהכלל (ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, פסקה 30 לחו"ד השופט סולברג (5.8.13); ע"פ 512/13 **פלוני**

נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.12.13); ע"פ 258/17 סלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (10.8.2017); ע"פ 8057/16 שטרימר נ' מדינת ישראל, פס' 15 (9.8.2017).

סבורני, כי המקרה שבפנינו מחייב את התערבותה של ערכאת הערעור, שכן העונש שנקבע בגזר הדין מקל באופן בולט עם המשיב ובגדרו לא ניתן ביטוי הולם לנסיבות הביצוע וחומרת העבירות.

22. לא אחת נקבע, כי במלאכת קביעת העונש בעבירות אלימות חמורות הבכורה תינתן לשיקולי ההרתעה והגמול. הענישה חייבת לבטא יחס הולם בין חומרת העבירה והפגיעה בקורבן, לחומרת העונש תוך הבעת גנאי וסלידה מעבירות אלו (ע"פ 327/05 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (1.12.05)). על בתי המשפט לתרום את חלקם במלחמה בתופעה זו כאשר:

"האמצעי שניתן בידיו של בית המשפט להשיא תרומה לעיצוב דמותה של החברה, לגיבושן של נורמות התנהגות ראויות ולשירושן של נורמות התנהגות פסולות, הוא הענישה. על העונש הנגזר לשקף את הוקעת המעשים ואת הסלידה החברתית מהם. עליו להראות כי הציבור כולו מוגן מפגיעתו הרעה של מי שנכון לבצע עבירות שכאלה. הוקעת המעשים לא די לה שתיעשה במילים של זעזוע ושאת נפש. מבחנה אחד הוא - מיצוי הדין עם המבצעים" (ע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' אריק שכטר, פסקה 10 (19.3.08)).

23. כך בעבירות אלימות חמורות, והדבר נכון ביתר שאת כאשר אלימות זו מתרחשת בתוך התא המשפחתי ומופנית כלפי בת זוג או ילדים:

"התופעה של אלימות במשפחה פשתה למרבית הצער במקומותינו ועל החברה להוקיע ולהביע סלידתה בכל דרך מתופעה זו אותה יש לעקור מן השורש. תרומת בית המשפט בעניין זה היא ענישה כואבת, קשה ומשמעותית שיש בה כדי להעניש ולהרתיע את העברין ולהוות התראה והרתעה לאחרים כמותו" (ע"פ 2776/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (26.10.99)).

עוד נקבע :

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג

ובפגיעה בכבודה. " (ע"פ 669/12 יוסף עמיאל נגד מדינת ישראל, פסקה 3 (19.04.12)).

(ראו גם: ע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, בעמ' 84-85 (10/01/93); רע"פ 182/13 נעם משה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 והאסמכתאות שם (21.1.13)).

24. מעשי המשיב נמצאים ברף החומרה הגבוהה. המשיב תקף את המתלוננת מספר פעמים, תוך שימוש בסכין, בחפצים קהים נוספים, איים עליה בחומר דליק, בעט בבטנה בידעו כי הינה בהיריון, שרט אותה באמצעות הסכין, היכה אותה ולא הרפה למרות בכיים של הילדים שראו את המתלוננת, אמם, מוכה ומושפלת.

25. זו התנהלות אכזרית שהופנתה כלפי אשתו של המשיב. אלימות קשה זו מעוררת סלידה ושאת נפש ביחוד משהתרחשה בתוך ביתם המשותף שהציפייה הטבעית כי ישררו בו יחסי אהבה וכבוד הדדי. מהתיאור שבכתב האישום ניתן גם לעמוד על חוסר האונים בו הייתה שרויה המתלוננת שספגה אלימות קשה אשר גרמה לחבלות בגופה ויש להניח גם לנזק נפשי.

26. חומרת מעשים אלה מתחדדת נוכח העובדה שהמשיב ביצע כשהוא נמצא במעצר בית בעקבות מעשי אלימות קודמים שהופנו כלפי שוטר, דבר שלא הרתיעו ואף לא תרם לעריכתו של חשבון נפש; ועוד כשהם מבוצעים ללא איום או התגרות כלשהם מצד המתלוננת אלא בהחלטה עצמאית של המשיב. בהקשר זה חשוב לציין, כי אמנם משתמע מטיעוני הסניגורית, כי המשיב היה תחת השפעת אלכוהול, אולם גם אם הנטען נכון הדבר לא מפחית מחומרת מעשיו ואף לא יכול להוות נסיבה או שיקול לקולה.

27. זהו מקרה שמחייב השתתפות ענישה מרתיעה שתעביר מסר חד וברור. אין להשלים עם אלימות בכלל וביחוד לא כזו כשהקורבן הוא בת זוג וילדים קטינים שלרוב הינם חסרי ישע ותלויים כלכלית ורגשית בתוקף. נסיבות ביצוע העבירות כמו גם מדיניות הענישה שמחייבת נקיטת יד קשה, מובילות למסקנה כי במקרה זה ביהמ"ש קמא הקל עם המשיב דבר שמצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

28. נכון הדבר כי בזמן ביצוע העבירות לא היה למשיב עבר פלילי, כי הודה ונטל אחריות וגם נסיבות חייו אינן פשוטות כלל ועיקר. לנסיבות אלו נתנו את דעתנו, אולם למרות משקלן הן לא מקהות מעוצמתה ואכזריותה של האלימות בה נקט המשיב ולא מצדיקות את ההקלה בעונש שנקבע בגזר הדין.

29. רק משום שאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את מלוא חומרת הדין עם הנאשם בקבלת ערעור המדינה (ע"פ 6990/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (24.2.2014); ע"פ 7349/14 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (14.5.2015)); אציע לחברי לקבל את הערעור ולהעמיד את עונש המאסר בפועל על **15 חודשים**, חלף המאסר בפועל למשך 12 חודשים שנקבע בגזר דינו של ביהמ"ש קמא.

מעונש זה ינוכו ימי מעצרו של המשיב מיום 23.4.20 עד ליום 19.7.20.

למניעת ספק: עונש מאסר זה הוא במצטבר לכל עונש אחר שמרצה המשיב כיום.

30. כמו-כן אציע, כי שאר ההוראות ורכיבי הענישה שנקבעו בגזר דינו של ביהמ"ש קמא יישארו על כנם.

א' בולוס, שופט

השופט י. גריל:

אני מצטרף לחוות דעתו של השופט א. בולוס הן לתוצאה והן לנימוקים.

**י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]**

השופט מ. דאוד:

אני מצטרף לחוות דעתו של השופט א. בולוס הן לתוצאה והן לנימוקים.

מ' דאוד, שופט

התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו מקבלים את ערעור המדינה ומעמידים את עונש המאסר בפועל שעל המשיב לרצות על **15 חודשים**, וזאת חלף המאסר בפועל למשך 12 חודשים שנקבע בגזר הדין של בית משפט קמא.

מתקופת מאסר זו, ינוכו ימי מעצרו של המשיב החל מיום 23.4.20 ועד ליום 19.7.20.

למניעת ספק: עונש מאסר זה הוא במצטבר לכל עונש אחר שמרצה המשיב כיום.

כל שאר ההוראות ורכיבי הענישה שנקבעו בגזר-דינו של בית משפט קמא יישארו על כנם.
עמוד 8

תוצאת פסק הדין מובאת לידיעת המשיב באמצעות מערכת V.C.

למזכירות בית-המשפט: יש להכין פקודת מאסר מתוקנת ולהמציא את הפקודה ואת פסק הדין לשב"ס.

ניתן היום, כ"ז אדר תשפ"א, 11 מרץ 2021, במעמד הנוכחים.

מ' דאוד, שופט

א' בולוס, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]